

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobkyně: **H. M.**, zastoupena JUDr. Martinem Svobodou, Ph.D, advokátem se sídlem Koliště 7, Brno, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy,** Mariánské nám. 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 16. 10. 2006, čj. S-MHMP 341015/2006/OST/Ca, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 2. 2012, čj. 10 A 267/2011-187,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalobkyně **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.
Vymezení věci

[1] Podáním ze dne 27. 7. 2005 požádala žalobkyně Magistrát hlavního města Prahy (dále jen „žalovaný“) o obnovu stavebního řízení, v němž byla dodatečně povolena stavba v bytovém domě na ulici B. 2713/7, P., spočívající ve výměně vnitřní ležaté kanalizace včetně částečné změny její původní trasy. Žalobkyně tvrdila, že nesprávně nebyla zahrnuta do okruhu účastníků původního řízení. Po delším procesním vývoji nakonec Úřad městské části Praha 4, odbor stavební a dopravy (dále jen „stavební úřad“) vydal dne 9. 8. 2006 rozhodnutí čj. P4/107178/06/OST/JAHU/5835, kterým návrh na obnovu řízení zamítl. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, které žalovaný zamítl rozhodnutím

uvedeným v záhlaví tohoto rozsudku, neboť návrh na obnovu řízení byl podán opožděně. Toto rozhodnutí žalovaného je již potřetí předmětem přezkumu městského soudu.

[2] Městský soud usnesením ze dne 13. 6. 2007, čj. 10 Ca 155/2007-18, nejdříve žalobu odmítl z důvodu opožděnosti. Poté, co mu byla věc vrácena zdejším soudem k dalšímu řízení (rozsudek ze dne 13. 8. 2008, čj. 1 As 37/2008-49), městský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného zamítl pro nedůvodnost rozsudkem ze dne 3. 6. 2010, čj. 10 Ca 217/2008 - 115. Kasační stížnosti žalobkyně proti výše uvedenému rozsudku městského soudu zdejší soud vyhověl rozsudkem ze dne 22. 6. 2011, čj. 1 As 38/2012-146, a věc mu vrátil k dalšímu řízení, přičemž ho zavázal svým právním názorem. Následně městský soud ve věci nařídil ústní jednání a tentýž den o věci rozhodl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění svého rozsudku uvedl, že žalobkyně neměla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení, neboť její vlastnická práva nebyla provedením stavby přímo dotčena. Zároveň se městský soud ztotožnil se závěrem žalovaného, že návrh na obnovu řízení byl podán po uplynutí lhůty uvedené v § 63 odst. 3 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „starý správní řád“).

II.
Argumenty obsažené v kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[3] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) podala proti rozsudku městského soudu kasační stížnost (v dané věci v pořadí již třetí) z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s.

[4] V kasační stížnosti, resp. v jejím doplnění ze dne 18. 4. 2012, především namítá, že není vůbec zřejmé, z jakých závěrů městský soud dovodil nedostatek aktivní legitimace stěžovatelky k podání návrhu na obnovu řízení před správními orgány z důvodu, že neměla být účastnicí původního správního řízení. Domnívá se, že skutečnost, že měla být zahrnuta do okruhu účastníků řízení o dodatečném povolení stavby, jednoznačně prokázala. Ke dni provádění stavby byla totiž spoluvlastnicí bytové jednotky v předmětném domě, což dodatečně doložila smlouvou o převodu družstevního bytu. Současně byla neodborným provedením přeložky části domovní kanalizace přímo dotčena na svých vlastnických právech. K tomu dále uvádí, že městský soud měl tuto otázku zkoumat s ohledem na všechny souvislosti a skutečnosti tvrzené stěžovatelkou, neučinil tak však a spokojil se pouze se skutečností, že vývod kanalizace se nenachází přímo v bytě stěžovatelky. Tímto postupem tak porušil vázanost právním názorem zdejšího soudu v předchozím rozsudku. V tomto ohledu považuje napadený rozsudek též za nepřezkoumatelný.

[5] V kasační stížnosti stěžovatelka dále namítá, že stavební úřad pochybil, pokud ji v původním správním řízení o dodatečném povolení stavby nepovažoval za účastníka řízení, ač tak učinit měl. Žalovaný i městský soud toto pochybení potvrdili. Oba však nesprávně vyvodili, že podmínky pro obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) a § 63 odst. 3 starého správního řádu přesto nebyly dány, neboť žalobkyně podala návrh na obnovu řízení opožděně. V této souvislosti stěžovatelka dále namítá, že přestože městský soud i žalovaný konstatovali, že její návrh byl opožděný, žádným způsobem se v odůvodnění napadeného rozsudku nevypořádali s otázkou, jakým způsobem k tomuto závěru dospěli,

tj. kdy jí měla na základě konkrétně zjištěných skutečností subjektivní lhůta pro podání návrhu na obnovu řízení začít běžet a kdy skončit. Městský soud se objektivní lhůtou pro podání návrhu na obnovu řízení v napadeném rozsudku nezabýval vůbec.

[6] Konečně stěžovatelka namítá, že soud chybně zaměnil a posuzoval důvod obnovy řízení, který uvedla v návrhu, tj. důvod podle § 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu (nesprávné odnětí možnosti účastnit se řízení) za důvod podle § 62 odst. 1 písm. a) (tzv. nové skutečnosti). Skutečnost, že stěžovatelka upozorňovala stavební úřad na vady provedené a dodatečně povolené stavby dokonce již v době předcházející předmětnému správnímu řízení, nevypovídá nic o tom, že v té době věděla o zahájeném správním řízení, do něhož nesprávně nebyla zahrnuta jako účastník řízení. Z tohoto důvodu má stěžovatelka napadený rozsudek v této části za nepřezkoumatelný.

[7] Stěžovatelka z výše uvedených důvodů navrhuje, aby byl napadený rozsudek zrušen a věc vrácena městskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný se s odkazem na napadený rozsudek městského soudu ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III.
Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] V posuzovaném případě je nejdříve nezbytné posoudit podmínky přípustnosti opakované kasační stížnosti. Podle § 104 odst. 3 písm. a) s. ř. s. totiž platí, že kasační stížnost proti rozhodnutí, jímž soud rozhodl znovu poté, kdy jeho původní rozhodnutí bylo zrušeno Nejvyšším správním soudem, je nepřípustná. Zákon nicméně stanovil výjimku ze zákazu tzv. opakovaných kasačních stížností pro případy, kdy je jako důvod kasační stížnosti namítáno, že se krajský (městský) soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu. Opakovaná kasační stížnost je rovněž přípustná, pokud se například z důvodu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu nemohl Nejvyšší správní soud zabývat meritem věci [k tomu viz nález ze dne 8. 6. 2005 sp. zn. IV. ÚS 136/05 (N 119/37 SbNU 519), resp. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 22. 3. 2011, čj. 1 As 79/2009-165, č. 2365/2011 Sb. NSS].

[10] V daném případě zdejší soud zrušil předchozí rozsudek městského soudu částečně z důvodu nesprávného posouzení právní otázky účastenství stěžovatelky ve správním řízení, a částečně též z důvodu nepřezkoumatelnosti jeho závěrů, a to i ve vztahu k otázce účastenství. Zruší-li Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu a vrátí-li mu věc k dalšímu řízení, je krajský soud vázán právním názorem vysloveným ve zrušovacím rozhodnutí (§ 110 odst. 4 s. ř. s.). Stěžovatelka svými kasačními námitkami míří proti posouzení její žaloby s tvrzením, že v novém rozhodnutí městského soudu nebyly respektovány závěry zdejšího osudu, kterými byl městský soud vázán. Dalšími námitkami pak míří proti těm právním závěrům městského soudu, kterými se v předchozím rozsudku Nejvyšší správní soud pro jejich nepřezkoumatelnost nemohl věcně zabývat. Zdejší soud proto uzavírá, že kasační stížnost je přípustná.

[11] Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.); tvrzené vady, jimiž je povinen se zabývat i bez návrhu, byly součástí kasačních námitek, které posoudil tak, jak je uvedeno níže.

[12] Kasační stížnost není důvodná.

[13] V dané věci zůstala mezi stranami sporná otázka, zda byla stěžovatelka oprávněna k podání návrhu na obnovu řízení dle § 62 odst. 1 písm. c) zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) [důvod dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.; **III.B**]. Jelikož však stěžovatelka v této otázce uplatnila též námitku nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost, neboť městský soud prý založil svoji argumentaci na jiném důvodu obnovy řízení, než který uplatňovala v návrhu [důvody dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; **III.A**], zabýval se zdejší soud nejdříve těmito otázkami.

III.A
Námitka nepřezkoumatelnosti závěrů městského soudu

[14] Stěžovatelka v kasační stížnosti brojí proti závěru městského soudu, že k podání návrhu na obnovu řízení nebyla aktivně legitimována z důvodu, že jí nesvědčilo právo účastnit se původního řízení před stavebním úřadem. Tento závěr považuje jednak za nesprávný a nezákonný, jednak současně za nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů i pro nesrozumitelnost (k tomu viz bod [24] níže).

[15] Dále stěžovatelka tvrdí, že podala návrh na obnovu řízení z důvodu podle § 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu, tj. z důvodu nesprávného nezahrnutí do okruhu účastníků v řízení o dodatečném stavebním povolení, nikoliv z důvodu opožděného uvádění nových skutečností, podle kterého posuzoval její oprávnění podat návrh na obnovu řízení městský soud. Městský soud tak postupoval, aniž by zdůvodnil, proč. Tento nedostatek mu přitom zdejší soud již jednou vytkl v jeho zrušujícím rozsudku čj. 1 As 38/2011 – 146.

[16] K tomu zdejší soud uvádí následující. Nepřezkoumatelnost pro nesrozumitelnost či nedostatek důvodů je vadou tak závažnou, že by jí, v případě, pokud by vskutku existovala, Nejvyšší správní soud musel deklarovat i tehdy, pokud by to stěžovatelka nenamítala, tedy z úřední povinnosti. Otázkou nepřezkoumatelnosti se zdejší soud ve své rozhodovací praxi zabýval již mnohokrát (k tomu srov. např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Ads 58/2003-75, publ. pod č. 133/2004 Sb. NSS, ze dne 4. 12. 2003, čj. 2 Azs 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS nebo ze dne 29. 7. 2004, čj. 4 As 5/2003-52). Nepřezkoumatelnost rozhodnutí může nastat z důvodu jeho nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, jakož i v důsledku jiné vady řízení před soudem, mohla-li mít taková vada za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů rozhodnutí pak musí být založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Takovými vadami mohou být mimo jiné případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o

skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny.

[17] Řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, se na návrh účastníka řízení podle § 62 odst. 1 písm. starého správního řádu obnoví mimo jiné tehdy, pokud *vyšly najevo nové skutečnosti nebo důkazy, které mohly mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohly být v řízení uplatněny bez zavinění účastníka řízení* [písm. a) cit. ustanovení]; nebo pokud *byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení* [písm. c) cit. ustanovení]. Úvahy městského soudu uvedené na straně 7 a 8 rozsudku se vztahují k důvodu dle § 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu, nikoliv dle písm. a), jak tvrdí stěžovatelka. Nepřezkoumatelnost v tomto bodě tedy není dána.

[18] Městský soud v žádném případě nepochybil ani tím, pokud se v napadeném rozsudku zabýval i otázkou včasnosti návrhu stěžovatelky; ta byla totiž v původní žalobě a následně v průběhu dalšího řízení opakovaně namítána. Vyslovení opožděnosti návrhu na obnovu řízení v případě, že městský soud dospěl k závěru o tom, že stěžovatelka neměla vůbec právo takovýto návrh podat, bylo přísně vzato nadbytečné. Městský soud však díky tomu učinil svou argumentaci přezkoumatelnou i pro tu eventualitu, kdy by snad zdejší soud dovodil, že stěžovatelka účastnicí původního řízení být měla.

[19] Námitky týkající se nepřezkoumatelnosti jsou tedy nedůvodné.

III.B.

Posouzení účastenství stěžovatelky v původním správním řízení

[20] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdí, že městský soud se spokojil pouze s tvrzením, že vývod kanalizace se nenachází přímo v bytě stěžovatelky, aniž by zkoumal všechny souvislosti a její tvrzení, které mohly mít na dotčení jejich práv vliv. Stěžovatelka je přesvědčena, že skutečnost, že měla být účastnicí řízení o dodatečném povolení stavby, jednoznačně prokázala. Není jí tak vůbec zřejmé, na základě čeho městský soud učinil svůj opačný závěr. Před městským soudem prý jednoznačně prokázala, že měla být účastnicí řízení o dodatečném povolení stavby. To jednak tím, že doložila vlastnictví bytové jednotky kopií smlouvy o převodu družstevního bytu s účinky vkladu ke dni 26. 6. 2001, jednak tím, že neodborným provedením změny stavby byla její vlastnická práva přímo dotčena. Přímé dotčení jejich práv stěžovatelka spatřuje ve skutečnosti, že v řízení, o jehož obnovu žádala, bylo povoleno zcela nevhodné a neodborné technické řešení. To se prokázalo následně při havárii kanalizace, kdy prý byla vystavena neúnosnému zápachu.

[21] Klíčová pro posouzení toho, zda byla stěžovatelka oprávněna podat návrh na obnovu řízení, je v daném případě otázka, zda měla být účastníkem řízení o dodatečném povolení stavby. Podle § 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu se *řízení před správním orgánem ukončené rozhodnutím, které je v právní moci, na návrh účastníka řízení obnoví, jestliže byla nesprávným postupem správního orgánu účastníkovi řízení odňata možnost účastnit se řízení, mohlo-li to mít podstatný vliv na rozhodnutí a nemohla-li náprava být zjednána v odvolacím řízení*. Pro posouzení této otázky bylo tedy nejdříve potřeba postavit na jisto, zda měla být stěžovatelka zahrnuta do okruhu účastníků původního řízení o

dodatečném povolení stavby s ohledem na § 97 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen stavební zákon), aplikovatelného na projednávanou věc.

[22] Městský soud poté, co bylo jeho původní rozhodnutí o žalobě stěžovatelky zrušeno, doplnil dokazování a provedl ústní jednání ve věci dne 14. 2. 2012. Z něj vyplynulo, že bytová jednotka stěžovatelky je v přízemí, vývod (ventil) kanalizace se nachází v suterénu pod její bytovou jednotkou v sušárně, která je přímo pod její kuchyní (viz protokol o ústním jednání ze dne 14. 2. 2012, č. l. 185 soudního spisu). Na ústním jednání před městským soudem stěžovatelka prostřednictvím svého zástupce dále uvedla, že byla, resp. mohla být zasažena předmětnou stavbou na svých právech. Toto dotčení však nijak blíže nespecifikovala. Dále uvedla, že „[p]*otenciál dotčení jejich práv nebyl v daném případě vyvrácen*“ (viz s. 2 protokolu ze dne 14. 2. 2012, první odstavec).

[23] Městský soud se přípustností návrhu stěžovatelky na obnovu řízení zabýval na s. 7 a 8 napadeného rozsudku. V rozsudku nejprve v souladu se závazným právním názorem zdejšího soudu konstatoval, že vlastnické právo stěžovatelky k bytové jednotce vyplývá z dodatečně doložené kopie smlouvy ze dne 18. 6. 2001 o převodu družstevního bytu, s účinky vkladu ke dni 26. 6. 2001 (viz č. l. 168 a násl. spisu městského soudu). Městský soud dále zkoumal, v které části domu byla provedena změna stavby. Vycházel přitom mimo jiné ze sdělení samotné stěžovatelky na ústním jednání ze dne 14. 2. 2012, z něhož vyplynulo, že vývod (ventil) z kanalizace je umístěn v sušárně nacházející se v suterénu pod bytem stěžovatelky, který je v přízemí. Na základě toho a v intencích závazného právního názoru zdejšího soudu ohledně rozložení kompetencí mezi společenstvím vlastníků jednotek (dále jen „SVJ“) a jednotlivými vlastníky bytových jednotek (viz body 32 a 33 rozsudku čj. 1 As 38/2011 – 146) učinil městský soud závěr, že změna stavby nezasáhla do práv stěžovatelky. Stěžovatelka proto nebyla účastnicí řízení o dodatečném povolení stavby (§ 97 stavebního zákona) a nebyla ani oprávněna podat návrh na obnovu řízení.

[24] Zdejší soud především odmítá, že by uvedené závěry byly nepřezkoumatelné. Z takto podaného odůvodnění jasně plyne, na základě kterého ustanovení zákona městský soud věc posuzoval a na základě jakých úvah k výše uvedenému závěru dospěl (k pojmu nepřezkoumatelnosti srov. bod [16] shora). Byl přitom vázán názorem zdejšího soudu v tom, že pokud z doplněného dokazování vyplyne, že bytová jednotka stěžovatelky nebyla stavebními úpravami společných prostor bytového domu přímo dotčena, nesvědčí stěžovatelce ani právo účastnit se řízení o dodatečném povolení změny stavby, a toto přísluší pouze SVJ.

[25] V samotné žalobě ze dne 30. 4. 2007 stěžovatelka bez jakékoliv další specifikace pouze uvedla, že „*byla na svých právech zkrácena úkonem* [stavebního úřadu]“ (viz třetí odstavec na druhé s. žaloby), a „*byla poškozena na svých právech*“ (viz druhý odstavec na třetí s. žaloby). Stěžovatelka v žalobě neuváděla, v čem byla její vlastnická práva vlastně konkrétně porušena. Naopak, od počátku namítala pouze nelegálnost a neodbornost samotného provedení kanalizace. Nahlásit takové nedostatky považovala - jakožto zodpovědná občanka a členka SVJ - za svoji povinnost. Obnovu řízení o dodatečném povolení stavby žádala proto, aby „*dosáhla oprav v dokumentaci, řádného projednání v souladu se stavebním zákonem a také proto, že pracovníci, kteří změny na domovní*

kanalizaci prováděli v létě 2001, tvrdili, v létě 2005, že předkládanou dodatečně zpracovanou dokumentaci z roku 2002 neznají a na jejím zpracování ani nespolupracovali"(viz podání stěžovatelky ze dne 27. 12. 2006, č. l. 84 správního spisu, poslední odstavec).

[26] Ze správního spisu dokonce vyplývá, že stěžovatelka se na stavební úřad, potažmo žalovaného, začala obracet již v roce 2001 s tím, že požadovala doložení dokladů k právě probíhajícím pracím na kanalizaci, jejichž původní trasy byly nahrazeny novými, a jejichž opravy spolufinancuje a *„jejichž kvalitu může trvale pouze pozorovat*". Tyto práce byly vykonávány prý bez dokumentace, dělníky, kteří nepatřili firmě, stěžovatelka byla údajně svědkem zahrnování nové části potrubí, kdy dělník zahrnoval do zásypu navíc také potraviny Uvedené práce poskytují lidé, kteří pracují anonymně, bez dokumentů - po sousedsku. Uvedla též, že je přesvědčena o tom, že nejde o to, aby práce proběhly odborně a v odpovídající kvalitě, ale vždy jen o to, aby byly uchovány vztahy, které jsou prospěšné objednateli. Uvedené se pokusila změnit, to se jí nepovedlo. Déle než tři roky trpí problémem, který však nesouvisí s těmito případy a přesvědčila se o tom, že dodatečně nelze prakticky právo prosadit. Žádala, aby byla tato její stížnost přijata jako projev občanského chování (viz stížnost stěžovatelky ze dne 10. 1. 2002, správní spis). Je přesvědčena o korupci (např. stížnosti stěžovatelky ze dne 22. 6. 2003, č. l. 35, nebo ze dne 27. 7. 2005, č. l. 40 správního spisu).

[27] Městský soud nebyl povinen ani oprávněn zabývat se ochranou veškerých myslitelných porušení vlastnických práv stěžovatelky. Taková porušení měla stěžovatelka možnost namítat na shromáždění vlastníků bytových jednotek, které se musí uskutečnit alespoň jednou do roka, případně se obrátit na civilní soud, pokud se takové shromáždění v této lhůtě nekonalo (§ 11 odst. 3 zákona č. 72/1994 Sb., kterým se upravují některé spoluvlastnické vztahy k budovám a některé vlastnické vztahy k bytům a nebytovým prostorům; dále jen „zákon o vlastnictví bytů").

[28] Postavení SVJ jako „zákonného správce" společného majetku členů, kam nepochybně spadá i sušárna bytového domu, v určitém rozsahu omezuje některá práva vlastníků jednotek (k tomu srov. podrobně argumentaci zdejšího soudu v předchozím rozsudku 1 As 38/2011 - 146, zejména body 27 až 31). Výměna (oprava) kanalizace plně spadá do kompetence SVJ, jakožto právnické osoby s právní subjektivitou [viz § 2 písm. g) zákona o vlastnictví bytů]. V tomto rozsahu byla tedy vlastnická práva stěžovatelky, stejně jako vlastnická práva všech ostatních vlastníků bytových jednotek v domě, nutně omezena výkonem práva resp. povinnosti SVJ provést opravu stavby společných částí domu a právem resp. povinností s tím související – vyřízení příslušného stavebního povolení. Bytová jednotka stěžovatelky nebyla provedením prací přímo dotčena, neboť stavební práce probíhaly v suterénu. V daném případě ani nedošlo k zásadní skutečnosti spočívající ve změně vnitřního uspořádání domu či ke změně velikosti spoluvlastnických podílů na společných částech domu. Oprava a přemístění trasy kanalizace tak nemohly přímo zasáhnout do vlastnických práv stěžovatelky. Stěžovatelka proto byla povinna strpět výkon práv SVJ spojených se správou společných částí domu, včetně jednání a vystupování SVJ jako účastníka řízení o dodatečném povolení stavby. Pouhá skutečnost, že nesouhlasila se způsobem provedení opravy a změny vedení kanalizace, nemůže odůvodňovat její postavení jakožto účastníka stavebního řízení vedle SVJ, nedošlo-li k přímému zásahu do jejího vlastnického práva formou změny vnitřního uspořádání domu a tím velikosti

spoluvlastnických podílů na společných částech domu v důsledku této změny nebo opravy stavby. Opačný výklad by totiž zcela pomíjel smysl povinného vzniku SVJ, který zamýšlel zákonodárce. Dle výkladu stěžovatelky by účastníky tohoto stavebního řízení vedle SVJ museli být všichni vlastníci bytových jednotek, tj. všichni členové daného SVJ. Tak by mohl každý, byť i jediný tzv. „přehlasovaný" člen SVJ třebas i několik let blokovat výkon správy společných částí nemovitosti na úkor vlastnických práv ostatních vlastníků bytových jednotek. Pokud se týká změn společných částí domu, u kterých nedochází k přímému zásahu do vlastnického práva, nelze s takovýmto výkladem souhlasit.

[29] Stěžovatelka namítla obtěžující zápach v důsledku havárie kanalizačního potrubí (dle jejího přesvědčení neodborně provedeného). K tomu lze uvést následující. Havárie kanalizace ve svém důsledku prakticky vždy ovlivňuje všechny obyvatele bytového domu, neboť v takovém případě dochází nutně k omezení užívání kanalizace v domácnostech. Úvaha, dle které by měli být jen proto účastníky řízení o dodatečném povolení stavby všichni vlastníci bytových jednotek, byla již vyvrácena (viz bod [28] shora). Stěžovatelka zjevně nesleduje cíl, aby nebylo zasahováno do jejího vlastnického práva. Naopak, od počátku sleduje cíl jiný, a sice prověření činnosti SVJ v bytovém domě, jehož je spoluvlastnicí. Zájem stěžovatelky o řádné fungování správy bytového domu, v němž bydlí a jehož je spoluvlastnicí, je obecně chvályhodný. Tato okolnost však není s to zhojit podmínky její účastenství na řízení o dodatečném povolení stavby a potažmo její právo podat návrh na obnovu řízení, jehož nikdy neměla být účastnicí.

[30] Podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví ochranu veřejným subjektivním právům fyzických osob i právnických osob způsobem stanoveným tímto zákonem a za podmínek stanovených tímto nebo zvláštním zákonem a rozhodují v dalších věcech, v nichž tak stanoví zákon. Tvrdí-li snad stěžovatelka, že její vlastnické právo bylo porušeno nepřímo, a to obtěžujícím zápachem, v takovém případě by mohlo jít o porušení jejich práv spadajících svou povahou do oblasti práva soukromého. Správní soudy takové otázky nejsou oprávněny řešit.

[31] Nejvyšší správní soud tedy shrnuje, že městský soud, vázán právním názorem zdejšího soudu v předchozím zrušovacím rozsudku, otázku účastenství stěžovatelky vyhodnotil s přihlédnutím ke všemu, co v řízení vyšlo najevo. Dospěl přitom ke správnému závěru, že stěžovatelka účastnicí původního správního řízení být neměla. Proto nebyla oprávněna ani podat návrh na obnovu řízení podle § 62 odst. 1 písm. c) starého správního řádu. Zdejší soud se s tímto závěrem městského soudu s ohledem na vše dosud uvedené skutečnosti zcela ztotožňuje.

[32] Za této situace již zdejší soud nemohl řešit otázku včasnosti návrhu. Nebyla-li stěžovatelka účastníkem původního řízení, nemohla jí běžet ani subjektivní ani objektivní lhůta k podání návrhu na obnovu řízení. Úvahy městského soudu o opožděnosti návrhu považuje zdejší soud za nadbytečné, napsané zjevně pro případ, že by se snad Nejvyšší správní soud s prvým závěrem městského soudu o účastenství stěžovatelky v původním řízení neztotožnil (viz bod [18] shora).

[33] Výrokem napadeného rozsudku tedy městský soud žalobu stěžovatelky zamítl, a to i přesto, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí zabýval zejména otázkou včasnosti

podání návrhu na obnovu řízení. Zrušil-li by snad městský soud rozhodnutí žalovaného, výsledkem by bylo pouze to, že by žalovaný vydal nové rozhodnutí, kterým by odvolání stěžovatelky musel znovu zamítnout, tentokráte primárně z jiného důvodu. Takovýto postup by byl zbytečně formalistický, na práva stěžovatelky by neměl prakticky žádný vliv a pouze by se zbytečně kumulovaly další náklady na vedení řízení v této věci. Rozhodnutí žalovaného tak nemohlo mít vliv na práva stěžovatelky a není důvod ho rušit.

[34] Kasační námitky jsou proto nedůvodné.

IV.
Závěr a náklady řízení

[35] Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl dle § 110 odst. 1 poslední věty s. ř. s. jako nedůvodnou.

[36] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému pak v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. října 2012

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu